

I. felvonás

Az Elfeledett Háború

9. fejezet

Árulás

A Matchmaker sebesen suhant elő a csillagok áradatából, a kozmosz egy látszólag elhagyatott részén. S rövidesen mégis egy hatalmas köztársasági úrállomás éles vonalai rajzolódtak ki előtte, kalapácsfejű cirkálók tucatjai által övezve. Hans társai már jól tudták, innen történik a környező szektorok védelme. Ez az a hely, mely elválasztja Darth Xesh hadait Darth Revan armadájától. E nélkül a két hadigépezet egyedült erővel sújthatná a galaxis rettenthetetlen védelmezőit.

A Guardian állomást semmiképp sem veszíthetik el.

Hawk és Arkam tábornok már egy ideje szemlélte az előttük egyre hatalmasabbra és hatalmasabbra hízó fémrengeteget, miközben valami egyre csak nyomasztotta a klón lelkét. Az órájára pillantott, mely délután kettőt mutatott, majd ismételten a létesítményre, s újra az órájára. Ez még lezajlott néhány jelentéktelen alkalommal, mígnem a Jedi mester frissen borotvált arcán akadtak meg a kék szemek.

- Hol van Rya? – törte meg a hosszas csendet, mire Hans csak felnevetett.

- Gondolom, még alszik – eközben a kapitányi székbe vetette magát, hogy kikapcsolhassa a robotpilótát. Saját maga szerette volna letenni a hajót.

- De már elmúlt két óra, nem aludhat eddig – aggodalmaskodott továbbra is a klón, melynek okát a társa nem igazán értette. Ő nem tudta, hogy a twi'lek már megszokásból kipattan az ágyból hajnal négy fele, mivel annak idején mindig korábban ébredt a nővérel, hogy kotorhassanak egy kis élelmet. Vannak bizonyos szokások, melyektől nem szabadul meg egykönnyen az ember.

- Miért ne aludhatna? Hisz még csak egy gyermek. Velük gyakran előfordul, ha nagyon álmosak. Különbön is, szegény a fél bolygón átverekedte magát, hogy elérhessen minket, csak azért, hogy két perc múlva tűzharcba kerüljünk és aztán visszaforduljunk. Hidd el, ha valami, akkor ez alaposan kimeríthette.

- Kizárt – ingatta a fejét a klón. Akárcsak a lányt, őt is egész éjjel egy olyasféle érzet kergette, mintha rajtuk kívül valaki más is tartózkodna a fedélzeten. Az ösztönei egyre csak azt sugallták: *valami nem stimmel, Rya akár még komoly bajban is lehet.*

- Nézzük meg, ha akarod. Ha nincs semmi baja, és felkelted, az eddig ismertek alapján nem lesz sok köszönet. A kicsik általában ragaszkodnak az ágy kényelméhez, amíg ki nem pihenték magukat. Őt ismerve olyan lesz, mint egy ciklon.

- Nem ismered, Myra már vagy ezerszer felverte, mégsem szólt egy szót sem. És inkább ez, mint a másik lehetőség – jelentette ki látszólag egykedvűen, majd mindketten megindultak a lány saját maga által kisajátított kabinja felé. Út közben felötlött a klón számára, hogy ha valami tényleg felment a hajóra, és egészen a kabinjáig követte a lányt, akkor már nem segíthetnek rajta.

Az a valami még az éjjel végezhetett vele.

- Rya! Ott vagy? – hallatszott Hawk érdes hangja, heves, igencsak türelmetlen kopogtatás közepette. Ez még sokáig így folytatódott, de nem érkezett felelet. A kétségkeltő esemény tapasztaltán, valamint az Erőben lakozó különös érzet hatására már a tábornok is aggódni kezdett. Itt tényleg nem stimmel valami.

- Álj félre! – emelte fel hangját, miközben szinte már félre lökte a férfit az útjából, aki már reflexből behúzott volna neki egyet, ha nem lett volna tábornok. A magas rangú Jedi mester szinte egy sakál módjára viharzott be a helyiségbe.

A legfurcsább dolgot tapasztalta.

- Mi van?! – csattant fel Rya, szinte dűlva a hirtelen fakadó haragjában. Sohta mester volt az egyetlen, akitől ezt eltúrte, hiszen a nő olyasvalamitól mentette meg, amely után egyetlen édes álma sem lehetne, egy nagyon hosszú időn át.

- Hála az gének – sóhajtott fel Hawk, nagy kő esett le a szívéből az imént.

- Látod, én megmondtam, hogy alszik – háritotta rá egy szempillantás alatt a felelősséget Hans, a legjobb tudása szerint. Persze nem bírta ki, hogy a twi'lek oldaláról is szó nélkül hagyja az esetet. – Legközelebb mondd, hogy ne zavarjunk.

- A csukott ajtó nem elég egyértelmű? – hóbörgött tovább, s még csak most dörzsölte ki az álmat halványkék szemeiből. Szép lassan beletörődött, hogy a visszaalvás rész már nem fog menni, majd az övére csatolta a fénykardját. Nem tudta, hogyan került le az oldaláról, de a véget nem érő forgolódásának nyugodt szívvel betudhatta az esetet. Valamint örömmel nyugtázta, miszerint egy mögötte osonó valamitől támadt félelmes ismét csak dajkamesének bizonyult. *Vagy mégsem?*

- De... azt hittük, hogy bajban vagy – mentegetőzött a klón. – Az egész éjjel különös lépteket hallottam, meg valamiféle morgást is – na, ebben nem valami jó.

- Csak a képzeleted szórakozott veled – legyintett egyet Arkam a levegőbe.

- És, ott vagyunk már?

A Guardian állomás ezúttal sem festett különb látványt, mint az előző alkalommal. Ugyanazok az emberek, öltözetek, s illatok terjengtek mindenfelé. Rya egyedül azt remélte, ezúttal valamivel tovább maradnak. Itt sokkal kényelmesebb volt az élet. Tágas kabinok, illedelmes droidok, és friss ételek várták gyakorlatilag mindenfelé. Sőt, a Jedi Rend mostani helyzetének köszönhetően még neki való váltásruhákat is talált. Látszólag minden tökéletesnek tűnt, az első nap valóban így is telt. Szinte már tartott attól, hogy ha elég ideig maradnak, akkor ehhez egyszerűen hozzászokik majd.

S aminek szinte kimondhatatlan módon örült ma, az holnap már átlagos lesz.

Felébredve azonban nem tapasztalt sok különbséget. Az ágya épp ugyanolyan kényelmes a szürke színű protokoldroid épp olyan kedves, az étkezdében osztott kaja pedig épp olyan ízletes volt, mint tegnap. Még nem is jutott, nem is juthatott az eszébe, hogy tegnap, mikor a többi hadvezérnek elmondta a birodalmi állomás alatt elszenvedett vereség utáni történetet – ezek mögött ő nem talált logikát, ezért úgy vélte, Xesh már kezdte elveszteni az egyik kerekét – az ma komoly következményeket von majd maga után. Csak délután háromkor tudhatta meg, mit követett el.

A szín tiszta igazság sokszor fájdalmas lehet.

Nem tudta mire vélni, hogy a többiek miért akartak tanácskozni az egykori vezérük, Arkam tábornok sorsa felett, amikor a férfi látszólag semmit sem követett el. Végig ott volt, fedezte a hátukat, visszaverte Xesh-t, s az új porlasztóval megmentette az életüket. Persze neki is szere volt ezekben, de utána mégsem kezdtek el gyanakodni. A Hoth-on történtek hiába mondtak ellent mindennel, a többiek mégis úgy vélhették, hogy rendet találtak a káoszban. *Abban, miben nem lehet.*

Meglepte, hogy utolsóként ért ide, hisz az első perctől fogva erre tartott, amint meghallotta a keserű hírt. Továbbá az is egy kisebb döbbenetet váltott ki belőle, hogy a többiek nem akarták elkezdni nélküle. Mintha ő lett volna a koronatanú.

- Elnézést kérek a késésért. Siettem, ahogy tudtam – hajtotta a fejét a talaj felé szomorúan, bús tekintettel kísérvé a lépteit. Biztosan számára is tartogatnak néhány nehéz kérdést, melyekre, ha őszintén válaszol, Hanst, ha hazudik, akkor a lelkiismeretét hagyja cserben. Alighanem ez lesz élete második legnehezebb döntése.

- Nem késtél, ifjú Rya Venn – nyugtatgatta Shae, amennyire tehette. – Mi érkeztünk előbb, hátha a mestered mellett találunk. A tanácskozás már kezdetét veheti.

A twi'lek számára csak ekkor kezdett feltűnni, hogy a Taktikai Terem koránt sem nyújtotta a megszokott látszatot. Magát az asztalt már ki is vitték a helyiségből, helyette egy szép üres részt alakítottak ki, ahol Hans állt, értetlenül állva a többiek sejtése előtt. Ők vele szemben foglaltak helyet. Zaelon, Tyrion és Shae egyaránt a férfi barna szemeibe mélyesztve a gyanakvó tekintetét. A negyedik tábornokra úgy tűnik, hogy nem volt szükség. A négy különben sem szerencsés szám, ha a szavazatok döntenek. Így legalább biztosan eldől Arkam sora, hosszas vitatkozás helyett.

A lány mellett három szék sorakozott, az egyikén Hawk, a másikon Syrus ült, a harmadik pedig már csak rá várt. Menten helyet is foglalt rajta, amint megpillantotta a szemeivel. Ekkor bezárult minden a helyiségbe vezető ajtó, valamennyi őr kihúzta magát, és a „hangulat” kedvéért lejjebb apadtak a fények.

Az ülés kezdetét vette.

Elsőként Zealon, a Yodához roppant hasonló férfi kívánta megtörni a csendet. Ő ült középen, a többiek – ki hitte volna? – pedig mellette. Kis természetnek köszönhetően az ő széke jóval magasabb lábakkal rendelkezett. Éppenséggel a fura, lebegő szerkezetét is használhatta volna, ám meglehetősen hiú volt ehhez.

- Hans Arkam, ugye tisztában van azzal, hogy ettől a perctől kezdve mi vagyunk, kik rendelkeznek a sorsa felett. A Jedi Tanács egyhangúan belegyezett, hogy helyettük mi, a környezetben élők ítélkezzenek. Hiszen ismerünk téged, jobban, mint azt gondolnád. Ha valakik, akkor mi tudjuk, hogy elárultad-e a Köztársaságot.

- Elárulta?! De hiszen megmentett minket! – csattant fel Rya, még mielőtt szót kérhetett volna. Szerencsére hamar észrevette magát, de már így is jó néhány felháborogott pillantás övezte. – Elnézést, mester. Nem tudom, mi ütött belém.

- Teljes mértékben tisztában vagyok veled – szólalt fel Hans kis hallgatást követően, miután az újdonsült növendéke felé fordította a tekintetét. A barna szemei csupán annyit súgtak: *Nem lesz gond.* – És roppant felháborítónak találom az esetet.

- Felháborítónak? – ráncolta a homlokát Khar mester. – Igen, érzem a haragodat, szinte már felemészt legbelül. Sorra csak azt kérdezetted magadtól: Hogy tehetnek ilyet egy mesterrel, mikor oly sok áldozatot tett már a Köztársaságért? Hidd el, ez egyikünknek sincs az ínyére, de a tények magukért beszélnek.

- Miféle tények? Az, hogy már akkor az útjába álltam Xeshnek egy maroknyi hajóval, amikor még el sem hittétek a létezését? Mikor én már a saját véremlében mosdva harcoltam veled, és ti csak tanácskoztatok? – Hans szemei egyre csak a

mennyezet felé fordultak a hitetlenkedésének köszönhetően. Épp ő, egy igazi hős az, kinek fizetnie kell majd egy sanda gyanúért. – Ha én nem vagyok ott, már nem lenne itt ez az állomás. Sőt, meggyőződésem, hogy már a Köztársaság sem.

- Igen, ezt elismerjük. Mindazonáltal, ez akkor volt, mielőtt fogságba estél volna. Mind tudjuk, hogy a Sith olyan dolgokra vehet bárkit, még egy hőst is, mibe bele sem tudunk gondolni. Mindez nem a te hibád, te biztosan megtettél minden tőled telhető, de attól még az ellenség szolgája lettél. Ebben biztos vagyok – hangzott Tyrion szájából a vérfagyasztó kijelentés. – De mivel a döntés még csak most születik meg, egyelőre csak kérdezzük. Hátha mégis tévedtem, és nagyon remélem, hogy igen. A saját érdekedben – ennek hangzatakor Shae vette át a kezdeményezést.

- Először is, emlékszel még a szabadulásod körülményeire? Egy birodalmi cirkáló egy meglehetősen jól őrzött hely. Érdekelne, hogy jutottál ki onnan, amikor az állításaid alapján már vak voltál, és napokon át éhezettetek.

- Azt a hajót lelőtték. Nem sokkal a zuhanás követően tértem magamhoz, amikor már nem működött az energiacella. Nem kellett a szemem ahhoz, hogy tudjam, mi van körülöttem. Mind tudjuk, hogy az Erő majdnem mindenben kárpótolhatja az embert. Mivel már kevés katona maradt talpon, könnyedén lerendeztem őket, aztán a fegyverraktárban megtaláltam a kardomat is, és szép lassan beosontam az egyik kiszakadt burkolatelem helyére, és kivártam, hogy az idő közben érkező söpredék elmenjen. Ekkor láttam először Ryát. Leütötték, aztán elvonszolták magukkal. Tudtam, hogy miattam fizetné meg az élet árát, és ezt nem hagyhattam. Ezért ahelyett, hogy egyből idejöttem volna, inkább utána eredtem. De ő ártatlan – próbálta legalább őt menteni, de legbelül érezte, hogy ha az igazat mondják (márpedig azt kell), kitudódik az ittléte oka, amit egy ép elméjű ember sem hinne el, rajta kívül.

- Rya hitelességének a megkérdőjelezése nem az ülés szerepe. Itt rólad van szó, Hans. Különben is, a lány tettei megkérdőjelezhetetlenek. Szívvel és lélekkel küzdött a birodalmi állomáson, és a fagyos Hoth bolygón egyaránt. Nincsenek hézagok az ő történetében. De máris akadt egy a tiedben. Korábban azt mondtad, vak voltál, mikor elhagytad a hajót, de estére máris rendbejöttek a szemeid. Az Erő nem képes erre.

- De igenis az. Én vagyok ár az élő bizonyíték. A tény, hogy ezt ilyen gyorsan egyikőtök sem tudja megcsinálni, még nem jelenti azt, hogy én nem lehetek képes rá.

- Lehetséges, ám roppant valószínűtlen.

- Egyáltalán ennek mi köze az áruláshoz? Azok pusztították volna el azt a három cirkálót? Csak nem a két szép szemem miatt engedett el Xesh?

- Valóban nem, de máris egy ékes bizonyítéka annak, hogy ott nem egészen az történt, mint azt állítod. Tulajdonképpen ez a birodalmi agymosás egyértelmű jele.

- Továbbá – vette át a szót Zaelon mester. – Azt mondtad, hogy Rya az új tanítványod, de neked még nem volt padawanod. Vagy tán mégis úgy véled?

- A szemem láttára ölték meg, még a hajón! – vágta rá idegesen.

- Tehát megvakítottak, de a szemed láttára ölték meg azt, aki még csak nem is létezett. Ez a történet olyan, akár egy szita. Esetleg le tudnád írni, hogy nézett ki az a személy, akit a növendéknek véltél?

- Persze... én... – hiába kereste a szavakat, semmit sem tudott felidézni, mintha nem is lett volna az emlékei közt. Pedig megtörtént, ezt tisztán érezte. – De...

- Értem, akkor ugorjunk egy kicsit. Mi történt az állomáson, amikor szembe találtad magad Xeshel? Tényleg ő volt az, vagy ez is a merő fantáziád része?

- Ő volt az, ebben teljesen biztos vagyok. Rya is megerősíti – fordította felé a barna szemeit, s ez ígérkezett az első nagy próbatételének. Mindközül a legkönnyebbnek.

- Igazad mond, én is láttam – ez valóban igaz volt, hisz még a lelkét is kisírta aznap.

- Rendben – vágta rá Zaelon közömbösen. – És mi történt az után, hogy már csak ketten maradtatok? Sokáig küzdöttetek, vagy nem is küzdöttetek?

- Éltre-halálra vívtunk, órákon át. A végén már azt hittem, hogy le fog gyűrni, de mégsem ez történt. Az egyik kardcsapással... vagyis... az a lényeg, hogy elmenekült. Elhelyeztem a tölteteket a generátornál, aztán felrobbantottak, ebben biztos vagyok.

- Órákon át? – vakara a fejét Tyrion, majd a twi'lek felé fordult. – Mit is mondtál a tegnapi nap folyamán, gyermekem? Úgy emlékszem, azonnal a hajótok felé vettétek az irányt, percek alatt a fedélzetére érve. Te leblokkoltál, ha csak egy pillanatra is, és a következőben már Arkam tábornok a fedélzetre is termett. Mégis mit gondolsz, ez az időköz órák, vagy sokkal inkább percek lehettek? – a lány legszívesebben rávágta volna, hogy „Órák!”, de legbelül tudta, hogy mi a helyes. Különben is, mikor elmentek, még javában folyt az űrütközet, ami a jelentések alapján tizenegy percet ölelt fel.

Itt nem lett volna értelme sem, hogy elferdítse a valóságot.

- Percek alatt odaértünk, amit a mesterem mond az... az nem állja meg a helyét.

- Tehát egy újabb rés a történetben – jelentette ki Shae keserűen. S készen állt rá, hogy feltegye az utolsó kérdést, mely még magyarázatot vont maga után. – Térjünk rá a Hothon történetekre. Addig rendben van, hogy elájultál, bár Xesh sokkal inkább lépre csalt benneteket, mintsem megfutamodott. Ez lényegtelen ahhoz képest, ami a hajóroncsnál történt. Pontosabban, hogy szerezted meg azt az alkatrészt?

- Én belopakodtam... és... tovább nem emlékszem – ismerte be a férfi, miközben nem értette, hogy a sors miféle kegyetlen játékot űz vele. Érezte, tudta, hogy megtörtént, de mégsem emlékezett. – Mit számít ez?

- Egyértelműen bizonyítja, hogy Xesh önként adta át a porlasztót, de agyimosásnak köszönhetően te nem emlékszel többre. És így fény derült arra is, hogy miért engedett el: vissza akart juttatni közénk, hogy egy újabb katonai katasztrófát idézz elő. Nehezemre esik ezt kimondani – hisz szereti őt, ezt Rya egyértelműen látja a szemein, s a kényelmetlenségtől enyhén pirosposzsgás orcáján. – De te immár a Sith malmára hajtod a vizet. Hans, ha az akaratod ellenére is, de elárultál miket.

- Egyet értek – vágta rá Tyrion, biztosítva a többséget, s egy éles kést állítva Venn kicsiny szívébe. Hát még is elveszti a mesterét, csak épp nem az ellenség, hanem egy ostoba tanácskozás által. Mindegy, hogy mik hangzottak el, és milyen logikátlanak is tűnik az egész, ő akkor is hitt neki. Az egyetlennek, ki oldalán megmenthette a galaxist. Hiszen itt nem csak róla és a mesteréről szólt, hanem mindenről.

Ekkor egy újabb tördöfés érkezett.

- Akárcsak én – vágta rá Zaelon, a rövid, ősz szakállát pödörve. – A mai naptól fogva megfosztunk, mint a Jedi mesteri, mind a tábornoki címedtől. De nem

véglegesen, amint megbizonyosodtunk róla, hogy már mentes vagy Xesh agyomosása alól, mindent visszakaphatsz. Addig is légy türelmes.

- De addigra már véget ér a háború! – csattant fel a férfi.

- Sajnáljuk, de a döntésünk végleges. Azonban ezzel felvetődik egy másik, név szerint az ifjú Rya Venn esete. Ha ne tévedek, neked így szükséged lesz egy mesterre, aki folytatja a tanításod – a lány ennek hallatán keserédesen bólintott. – Elismerjük, hogy jó hiszemmel és bátran cselekedtél és tudjuk, hogy ez számodra is nehéz lesz. Ha jól sejtem, te semmiképp sem szeretnél visszamenni a templomba, amíg nem választ ki az eljövendő tanítód – ekkor mintha kérdővé vált volna a férfi szempárja.

- Mindenképpen – tette hozzá lány, elosztatva a megmaradt kétségeket.

- Hogy ezt biztosítsuk, a mai naptól Shae megkapja a mester címet. Ő lesz az új tanítód, így folytathatod a küzdelmed Xesh ellen – legalább ez megmaradt, így még mindig van remény a galaxisban. – Mellesleg, az átállás így jelenti számodra a legkevesebb megrázkódtatást. Bizonyára tudod, hogy ők ketten nagyon is közel kerültek egymáshoz, mielőtt elének tárult volna az eset.

Így már érthető – suttozta a lány az elméjében. Nem mondta ki, nem akart újabb bonyodalmat és hosszas vitát szítani. Még csak az kell, hogy megtudják, ki ő valójában. Egyáltalán Shae mit fog szólni hozzá, ki az imént törte meg a csendet.

- Köszönöm, mester – hajtott fejet illedelmesen, majd Rya felé fordította kék szemeit. – Szívesen válok a tanítóddá, amennyiben ezzel a te lelked és éppoly rendben van, akár az én szívem. Most őszintén szólj, ha másképp lenne!

- Örömmel leszek a tanítványod, mesterem – ejtette ki azt, melytől minden egyes porcikája tartott egy bizonyos szinten. Hansal már épp kezdett megbékélni, persze ez a nő sokkal szimpatikusabb első látásra. Szeret, tehát nagyon is vannak érzései, a megjelenése pedig azt sugallja, hogy bár a jobb körülményekhez szokott, a harcból is kiveszi a részét. Ki tudja, tán még jobb helyen is lesz mellette.

- Ez esetben, mára már nincs több megbeszélni valónk – szólalt fel Zaelon mester. – Az ülést berekesztem. Shae, kísérd a foglyot a cellájába.

A többiek hamarosan szétszéledtek, Rya nyomban a szállása fel vette az irányt. Lesz min meditálnia az este, az biztos. Mindössze néhány ór kíséerte figyelemmel, ahogyan a nő és Hans továtúnnek a folyosók kusza rengetegében. Az immár csak egykori tábournok számára minden lépés úgy hatott, mintha egy halálos ítélet lenne. Az elhangzottak egyszerűen nem nyertek értelmet, hiszen mindent a saját szemével látott. Mindössze egyetlen logikus ok lehetett, de akkor nagy baj van.

Sokkal nagyobb, mint azt valaha hitte.

- Figyelj rám, – törte meg a feszült hallgatást – ennek nincs semmi értelme. Miért árulnám el a Köztársaságot? Miért hagynám cserben a barátaimat, a tanítványom, a mestereket... miért árulnálak el téged? Hisz tudod, hogy sosem tenném meg.

- Nem – eresztette a fémes talaj felé a nő a tekintetét. – Önszántadból sosem tennéd, de nem is azért teszed. Xesh átmosta az agyadat, felhasznált téged. Tudom, hogy ez milyen kegyetlen dolog... de a tények magukért beszélnek. Az áldozatok minden esetben őszintén hiszik, hogy még a saját oldalukon állnak, és közben vígan

fejbe lőnének mindenkit, aki valaha fontos volt nekik. Aztán saját magukkal is megtennék. Sajnálom Hans, teljes szívemből... de nem tudok hinni neked.

- De... figyelj! – próbálta az ex-tábornok elkeseredetten bizonygatni az igazát. – Felültetek! Az a személtáda mindent úgy intézett, hogy engem véljete az árulónak, miközben valaki más az. Én mondom, valaki felszökött a hajómra... a többiek is érezték a jelenlétét! Csak egy percre engedj az utamra... be tudom bizonyítani. Kérlek, az a valami szabotálni fogja az állomást. Érzem! – de hiába próbálkozott, hiába szerették, és még most is szeretik egymást. Tudta, hogy lépésről-lépésre közelebb érnek a cellájához. A ponttól, ahonnan már semmit sem tehet. Nem volt más megoldás, mint fizikai küzdelemben legyőzni a nőt, kárt tenni benne, hogy szabadulhasson. *A többség érdekében.* Bár a fénykardját, s minden egyéb fegyverét már régen elkobozták, könnyedén felülkerekedhetne a nőn.

Ám hiába ismerte, amit, nem tette, nem is tehetette meg. Ha valaki volt az egész világon, kinek egy ujjal sem bírna ártani, az ő volt. Shae, a lány, akivel már tizennyolc éves kora óta szerelmes lett, s ha évekkal fiatalabb is nála: ám ő is belé. Akkor már mind a Rend tagjai voltak, tudták, hogy ez veszélyes, mégsem érdekelte őket. Aztán, hosszú évek elteltével nyilvánosságra került az eddig hét lakat alatt őrzött titok. Hans kész volt elhagyni a kötelezettségeit, mindent, amire feltette az életét. Csak épp Shae nem. Ő értette, mit jelentene ez számára, és inkább elfordult mellőle.

Így mindketten jedik maradhattak, legalábbis egyelőre.

Ekkor hasított bele a tudat az egykori hadvezérbe, hogy már elérték a végállomást. A cella ahhoz képest egész tágas volt, tán a legtágasabb a környéken. Hans választása nem lévén hagyta, hogy a nő, az élete szerelme gyengéden bekísérje, majd a legfurcsább dolog történt. Shae nyomott egy csókot az arcára, mielőtt aktiválta volna a zárka sárgásan izzó energiamezejét. Nem is érdekelte, hogy négyen is figyelték.

- Útravalónak – tette hozzá szelíd mosollyal, alaposan elpirulva. Ha valamiben, akkor abban teljes mértékben biztos lehetett, hogy az örök egyike sem fog pusztán ezért odaszaladni Zaelonhoz és önzően elkotyogni az esetet. A barnás árnyalatú yodahasonmás tudott róla, hogy kettejük kis híján kivágatta magát a Rendből. Csak épp azt nem, hogy ez nemhogy a románc végét, hanem a kezdetét jelentette.

- Még valami – szólalt fel Hans, mielőtt a nő sarkon fordulhatott volna. A fekete haja, kék szemei, az arcának bájos vonásai, és a világosbarna szövetruhája épp olyan tökéletes volt, mint mindig. – Gondoskodnod kell Ryáról, nem csak a Tanács döntése miatt, hanem érte is. Ő egy különleges gyerek, nem mondhatom meg, hogy miért... de ha megmondanám, sem hinnél nekem. Ígérd meg nekem!

- A szavamat adom rá – vágta rá a nő gondolkodás nélkül, egyébként sem tett volna mást. Tudja, hogy milyen fontos egy padawannak a mestere, s eddig ugyan nagyon is szimpatikus számára a lány, még akkor is így tenne, ha gyűlölné minden egyes mozdulatát. Ez egy mester kötelessége, ha jó tanítónak akar válni.

- Bár ahogy ismerem, nem kell majd féltened – mosolyodott el a férfi, a barlangban történetekre utalva, amikor bekövetkezett az, melytől a legjobban tartott a szíve.

Hirtelen harsogni kezdtek a vészjelzők, villódzni a vészhelyzeti fények. Sőt, a következő pillanatban ki is aludt a normál világítás, hátborzongató látszatot kölcsönözve az eddig oly békésnek tűnő állomásnak. S a hangok valami mást, merőben mást hordoztak magukkal, mint az eddigi riasztások.

- Bekapcsolt az önmegsemmisítés... – szólalt fel a nő elfehéredve.

- Látod, kezdettől fogva ezt mondtam! Felültetek, hát nem érted?! Nézz rám! Szerinted én, hogy vihettem volna véghez ezt egy zárkából?

- Én... nem tudom – hirtelen minden forogni kezdett Shae körül, aztán az egész összeállt benne. Hirtelen megértette a történet minden egyes morzsáját, csak épp az a legfőbb kérdés, mely sorsdöntő e pillanatban: *Helyesen értelmezte-e a látottakat?*

- Bíznod kell bennem!

Percekkel korábban:

Rya mély elkeseredéssel a szívében baktatott lefelé a folyosón, kezdettől fogva a szállása felé irányozva szomorkás lépteit. Ha másból nem is, abból már igazán kezdett elege lenni, hogy nincs egy állandó pozitív dolog az életében. Hiszen alig kezdtek összerázódni Hansal, és máris új mestere van. Ismét előlről kezdődik az egész, újfent alkalmazkodnia kell majd valakihez. Aztán a sors keze ismét közbeszól majd, hogy újra fordulni kezdessen az élet kereke. S végül az idők végezetéig sodródhat benne.

Ahogy egyik hangos, búval teli léptét tette meg a másik után, felharsogtak a vészjelzők, s hirtelen minden félhomályba borult. A körülötte lévő sorra eredtek futásnak, csak nem épp a fenyegetés, hanem a menekvés irányába. A morál már a Tatooine-i vereség óta az utcák szintjét verdeste, hát még most, mikor a Köztársaság utolsó mentsvárát fenyegette az ellenség, melyet csak Sithnek neveznek.

A lány rövidesen azon kapta magát, hogy egyik mentőkabint látja előtörni a létesítmény fémes burkából a másik után a folyosó egyik keskeny ablakán át. Az összes gyáva féreg futásnak eredt, kiknek ezt a helyet kellene védenie, e háborúban kellene jeleskednie. S ő, ki a lehető legmesszebb tartozik innen, lett az egyetlen, kit a galaxis sorsa valóban érdekelt. Egy perce, egy szempillantásra sem nézett vissza, vagy kezdett aggodalmaskodni a jövőjén. Nem érdekelte a tény, hogyha marad, jó eséllyel hamuvá pörköli az önmegsemmisítés. Őt csak Annie érdekelte.

Ha itt elbukik, ha Darth Xesh elmossa az útból ezen kicsiny mentsvárát, akkor a nővére egy kicsiny cellában fog meghalni, reményvesztve várva az érkezésére.

Az állomás tervrajzait még nem volt alkalma alaposabban is átnézni, ezért fogalma sem volt arról, hogy hová kell mennie. Legalábbis eleinte, hisz tudta, hogyha a józanész és az ismeretei nem is, az Erő mindig is a helyes úttal szolgál számára. Csak épp meg kell hallania a sugallatát, és ebből adódik a dolgok neheze. Mindazonáltal ez az akadály úgy röpké pillanat elteltével úgy szállt tova, mintha soha nem is került volna az újára. Az Erő akarta, hogy itt legyen. Még szép, hogy a segítségére sietett.

Nem telt bele fél percbe sem, és máris ott találta magát, ahol lennie kellene. Az egyetlen vezérlőben, ahonnan, ha manuálisan is, de leállítható a pusztító folyamat. Ám valami mégis az sugallta, egyre csak azt verdeste a lelkében:

Hogy az egyetlen helyen van, hol nem kellene lennie.

Eleinte nem tudta mire vélni az esetet, s mikor ráébredt, az már túlságosan is későn következett be. Pontosan akkor, mikor egy érdes ököl hasította a levegőt, egyenesen az orrába érkeve, bár a puszta mérete miatt a száját is érve valamelyest. Olyan iszonyatos erővel történt, hogy Rya egy Jedi létére is menten összeesett. A hideg, s immár véres talajon találta magát, mikor a rejtelmes fickó fölé lépett.

- Lám-lám, már megint te? – nevetett fel a vaskos, fekete bakancs tulajdonosa, ugyanis a földön félig eszméletlenül fekvő lány csak ennyit látott belőle. – Kezdetől fogva tudtam, hogy életben kell hagyjalak. Így annyival izgalmasabb lesz!

- És fájdalmasabb! – csattant fel a twi'lek, aki kis termete ellenére úgy pattant fel a talajról, majd rúgta ki a férfi lábát, mintha maga is acélból lenne. Az arcát ellepő fájdalom, a sok vér, szinte már nem is érdekelte. Az Erő segítségével mindent maga mögött hagyhatott, mi hátráltathatta az előtte állókban.

Egy pillanatra az immár a fémes talajt ízlelő ellenfelére eresztette halványkék szemeit, kinek retináit ellepte a fekete legmélyebb árnya, s az arca is ekképp volt festve valamiféle olcsó katonai festékkel, melyet jócskán el is maszatozhatott magán a sietségnek köszönhetően. Ennek ellenére mégis hátborzongató látványt keltett.

- Nocsak, még harcolni is tudsz! – csattant fel egy jóízű mosoly kíséretében, majd megpróbált feltápászkodnia a talajról, csak azért, hogy a lány erőteljes rúgásainak egyikével szembesülhessen. Rya csak későn eszmélt rá, hogy ennek nem is az újbóli felegyenesedés szolgáltatta a célját, hanem egy sokkal rettenetesebb tett.

Így a férfi előszedhette a vibropengéjét.

A lány hirtelen azt sem tudta, hogy sikerült ezt az aprócska tényezőt ismételtelen félbehagynia, azonban ez már nem is számított különösebben. Csak azt tudta, hogy a lehető legtávolabbra kell szökellnie a kicsiny helyiségben, hogy legyen ideje a fénykardja előrántására, melynek zöldesen izzó pengéje hátborzongatóan ragyogta be a környezetét. Méltán jelezte, hogy itt élre-halálra folyik majd a küzdelem.

- Nem megmondtam, hogy izgalmasabb lesz? – nevetett fel a férfi, miközben igyekezett szorosan közel maradni a leányzóhoz, hiszen jómaga nem élhetett az Erővel. Elég csak egy rossz lépés, egy fenyegetésmentes pillanat, és Rya már bele is paszírozhatja a falba. De éppen ezért szeretett öltre menni a jedikkel, hiszen egy hozzá hasonló számára semmi sem jelenthet nagyobb kihívást.

Amint látta, hogy a zöldes kis poronty készül valamire, nyomban rárontott a pengéjével, mely könnyű szerrel vészelté át a látszólag egyre csak forróbban izzó plazmarengeteg iszonyatos erejét. Venn nem is tudta, hogy miért remélte azt, hogy ilyen könnyű dolga lesz. Ráadásul az Erő, a harcedzettség és a bátorsága ellenére ő csak egy kislány, nem pedig egy nála fél fejjel magasabb, kigyúrt állat, aki másra sem vágyik, mintsem megskalpoljon egy újabb erőhasználót.

Hiába feszült neki a minden erejével, heves szikrákat hányó pengéknek, azok egyre csak a mellkasa, jobban mondva a buján gyarapodó keblei felé közeledtek. A felállást még inkább nehezített a tény, hogy a férfi csupán egy karral dacolt vele. A másikat hátra tette, mintha némi eleganciát próbálna vinni a káosz rendjébe.

Ekkor lány élete egyik legostobább cselekedetét tette.

A kis termetét, és a ruganyosságát kihasználva félreugrott, valósággal átsuhanva a vibropenge alatt, melyet muszáj volt visszatartania a saját fénykardjával. Úgy vélte, a mozdulatsor végeztével a másik oldalra kerülhet, és ekképpen még a férfit is kettészelheti, amennyiben elég gyors lesz. Nála pedig nem volt sebesebb.

Azonban naivabb sem, és számítóbb, az már akadt, méghozzá bőséggel. Amint átsuhant a fémes penge éles vonásai alatt, belehasított a tudat, hogy a támadója koránt sem az elegáns vívás keretében tett hátra a kezét. Abban egy veszedelmes, ám mégis parányi fegyvert, egy tört szorongatott, melynek recés pengéjét nem habozott a lány húsába mélyeszteni. Aki pont mellette haladt el, ezzel tökéletes célpontot képezve, olyat, mely a két egymásnak feszülő pengének köszönhetően még csak nem is védekezhet. Szegény azt sem tudta, hogy mi történik vele.

Mindössze éles fájdalomra, valamint a kicsiny pengéről a talajra csöpögő vérré lett figyelmes. Az érzékei, maga az Erő tisztán láttatta vele, hogy ez koránt sem egy veszedelmes sérülés, éppen csak olyasféle, mely piszkosul kellemetlen tud lenni egy ádáz küzdelem folyamán. A férfi nem kockáztatott azzal, hogy egészen Rya belső szerveiig mélyeszti a veszedelmes fegyvert. Akkor megölhetné ugyan, de egy kósza pillanat erejéig a twi'lek is megtehetné ugyanezt. Még túlságosan is sok erő maradt benne, hogy ne kockáztasson meg egy utolsó nagy tettet.

- Na mi van, kicsi twi'lek? Látod már, hogy nem nyerhetsz? – sziszegte a fogai közt fenyegetően a férfi, immár mindkét fegyverét támadóállásba fordítva. Immár nem volt mit eltitkolni előtte, s látta, ahogyan egyre csak ontja a vért a lány sebe. – Percről-percre gyengébb leszel, de nyugi, ez még csak a kezdet. Még nagyon is lélegzel majd, amikor lemetszem a lekkuidat – ezt oly hátborzongatóan mondta, mintha már ezerszer megtette volna, és kész lenne rá, hogy újra megtegye. – Te leszel az első számú trófeám! – a lány nem tudhatta, de ezt nem tette volna meg vele. Egy gyermeket, pláne egy leányzót nem ölne meg, nem ilyen veszedelmesen. A trófeát már csak akkor szerezne meg, ha biztosan kimúlt az ellenfele.

- Ehhez még nekem is lesz egy-két szavam! – kiáltotta dacosan, ahogyan csak a torkán kifért. Ám az igazság az, már ő sem volt olyan biztos a sikerében, mint az eleinte hitte. S hiába érezte, hogy ha támad, ez bizonyulhat az utolsó tettének, tudta, hogy mi forog kockán. Nem csak az ő, Hans, Syrus, és Hawk, valamint Annie élete, hanem az egész galaxis sorsa is. Ezért nem tett, nem is tehetett mást, mint vett egy mély levegőt, majd minden bátorságát összeszedve rontott rá az ellenfelére.

Minden véget ért, egyetlen kardcsapást követően.

Hans s többiek úgy siettek a tartalékvezérlő felé, mint még soha életükben. Shae végül csak elengedte, de fénykardot már nem adott a kezébe. Bármilyen kicsinek és törékenynek is tűnt, Zaelon könnyedén tartotta a tempót, csak épp hatot, s néhol hetet lépett ahhoz, hogy a társai egyetlen lábmozzanatát fedezhesse.

Az igazat megvallva már nem is értette az okát a sietségnek, hiszen az egyre csak harsogó szirénák mögött, ha valaki, akkor ő tisztán érezte az Erő ösvényét. Tudta, hogy az egész már régen véget ért, hiszen a folyamatnak már percekkel ezelőtt végbe kellett volna mennie. Valaki felvehette a harcot a többség javáért.

Kezdetől fogva hallotta az Erő néma sikolyait, egy kegyetlen harc felől figyelmeztették. Egy ádáz párbajról, mely már véget ért. Bármi is történt, bárki is vette fel a harcot, a tetteivel megmentette valamennyiük életét. Az állomás magmenekült, a háború zavartalanul folytatódhat, így mindegy, mit hordozott magában az utolsó néma kiáltás, az illetőt egy igazi hősként emlegetik majd. Mindörökké.

A kérdéses helyiségbe vezető ajtó nyílása félbeszakította a gondolatmenetét.

Mindenki, még Hans is meglepődött a látottakon. Döbbenet nézték, ahogyan a kis Rya Venn remegve, a végletekig kimerülten állt egy hozzá képest egy valóságos hegyomlásnak tűnő férfi felett, a nyakához szegezve a fényszablyáját.

A támadó kezében egy, a markolatánál áthatított vibropengét szorongatott, szinte már görcsösen. A kisebb, törzszerű fegyverét a földre dobta a félelmében. Ezt leszámítva teljesen épségben volt, Ryával ellentétben. Neki az orrából és szájából egyaránt ömlött a vöröslő vér, akár csak a hasán húzódó, látszólag nagyon is mélynek tűnő vágásból. Hans egyből megértette, hogy miért véres a talajon heverő penge.

Mindössze az állomás megmenekülését nem értette, hiszen az egykori növendéke teljességgel laikusnak számított e téren, nyilván a kőkori kivitelezésnek köszönhetően, – a guberálás már javarészt a régi maradt, így azzal nagyon is jól boldogult – mígnem egy szikrákat hányó terminálra nem lett figyelmes. Venn a lehető legkézenfekvőbb megoldást választotta: egyszerűen vezérlőbe vágta a fénykardját.

- Ott maradsz! – förmedt rá az ellenfelére, akit hamarosan elvezettek a jediket kísérő örök, kik mind neki, egy rendkívüli gyermeknek köszönhatték az életüket. Ám a harc végeztével még maradtak eltisztázatlan kérdések.

Mint például Hans esete.

- Mind örökké hálásak leszünk azért, amit ma tettél, Rya Venn. Egy napon biztosan páratlan Jedi lovag válik majd belőled – dicsérte Shae.

- Köszönöm... mester – ez menten eszébe is jutatta a tényt, miszerint a korábbi tanítója szabadon áll mellette. – Amennyiben még mindig annak bizonyulsz.

- Sajnos igen – felelte a nő búsan. – Nem mintha restelném a tanításod, de attól tartok, ez koránt sem elég bizonyíték Hans ártatlanságára.

- Egyet értek – helyeselt Zaelon.

- De nem értem, hiszen most bizonyította be, hogy csak felültették, hiszen nem ő szabotálta a létesítményt... – hitetlenkedett a lány. *Hiszen most mentett meg mindenkit, kész volt meghalni az ügyéért. Hát a sorsnak ezzel kell büntetnie?*

- Meglehet, hogy nem Arkam állt emögött, de nem vállalhatjuk a felelősséget egy olyan emberért, akinek fél órája sem bizonyítottuk be a bűnösségét. Bár a történetek fényében sokkal valószínűbb, hogy Xesh az ügynöke feljuttatására engedett el titeket, mindkét esetben, mint az agymosás lehetősége. Azonban még mindig nem tudjuk, mi történt valójában azon a hajón. Mért ragaszkodik egy nem létező ember emlékéhez, és miért állítja azt, hogy órákon át vívott azzal, kivel csak perceket.

- Ezt a párbajt én sem éreztem kevesebbnek – vetette el a lány az első aggályát. – És az, hogy valaki hazudott valamiben, nem jelenti azt, hogy áruló is – ekkor a kicsiny figuráról Hansra emelte a tekintetét. – Csupán titkol valamit, ami mindennél

fontosabb neki. Amiért képes lenne feladnia az életét is, mert tudja, hogy az ellenkező esetben sokkal többnek ártana, mint a saját léte. Hát bár ez is büntetést érdemel?

- Nem, de aggodalmat és gyanakvást, azt igen – felelte a mester kis gondolkodást követően. – Mint mondtam, ezért nem vállalhatjuk a felelősséget. Mi semmiképpen.

- Akkor engedd meg nekem! – csillantak fel a lány szemei, aki még mindig őszintén hitt a korábbi mesterének. S mi tagadás, bármilyen kedves is próbált vele lenni Shae, mindennél jobban akarta, hogy ismét alatta tanulhasson. Hisz már megszokta.

- Igen, te már megteheted – simította végig a kezét Zaelon az ősz szakállán. – De figyelmeztetlek, ezzel nem csak azt éred el, hogy Arkam tábornok mellett lehess. Hanem hatalmas veszélye sodrod magadat, amennyiben tévedsz. Te vagy az első, ki a mesteri rang elérése nélkül teheti ezt meg, és ez azt jelenti, hogyha nekünk van igazunk, és Hans tényleg agy mosás áldozata, elveszted a jedi címet. Minden, amiről valaha álmodtál, ami valaha lenni akartál, örökre szertefoszlik majd.

- Biztos vagy ebben? – fordította felé az egykori – *vagy tán eljövendő?* – mestere a barna szemeit. Azokat, melyek fenekestül ellentmondanak mindennek.

- Teljes mértékben – s ezt nem csak egy kósza megérzés, vagy a puszta érdeke vezérelte. Rya nagyon is hitt abban, hogy azon a hajón valami olyasmi történt, melyhez szorosán köthető Shae, s a kettejük közt dúló szerelem. Akkor már volt oka a hazugságra, ez egy csapásra megmagyarázott mindent. Ám nem kérdezte, nem is kérdezhetette meg, hogy így volt-e. Ahhoz túlságosan is félt a választól.

Csak egyetlen dolgot tehetett: *Hinnie kellett benne.*